

Cuprins

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain	7
I.I.S.	23
Acest bărbat și această femeie	41
<i>The Opel touch</i>	45
Ambre	59
Permisie	71
Evenimentul zilei	93
Catgut	107
Junior	115
Ani și ani de zile	133
Clic-clac	155
Epilog	187

Toate fetele astea cu ochii holbați și cu săni măcuți, care nu se gândeau decât la petrecerea din ultima seară.

Toate fetele astea care își scriau adresa cu carioca pe brațul vreunui tip în mașină, în timp ce el se prefăcea că doarme. Și cele care plâneau în fața părinților în timp ce-l vedeau depărtându-se.

Și eu... Eu care aveam rău de mare.

Mi-o aduc bine aminte pe Marie. Într-o seară le povestea celorlalte fete că a surprins un cuplu de îndrăgostiți giuguliindu-se pe plajă și că a auzit cum făcea slipul tipei când a cedat.

— Și cum făcea? am întrebat-o eu, ca să-o fac să se simtă prost.

Iar ea, uitându-se fix în ochii mei, și-a prins cu degetele chilotal prin rochie, i-a întins și i-a dat drumul.

Clac.

— Așa, mi-a răspuns, privind-mă în continuare.

Aveam unsprezece ani.

Marie.

Mă mai întrebi dacă-mi aduc aminte.

Clac.

Cu cât seara înainta, cu atât mai puțin voiam să vorbesc despre armată. Cu cât mă

uitam mai puțin la ea, eu atât mai mult voiam s-o ating.

Beans prea mult. Mama mi-a aruncat o privire muștrătoare. M-am dus în grădină cu vreo doi, trei prieteni de la premilitară. Vorbeam despre casetele pe care voiam să le închiriem și despre mașinile pe care n-o să ni le putem cumpăra niciodată. Michael își instalase un supersistem audio într-a lui.

Apronape zece mii de lovele ca să ascuți cu lumca techno...

M-am așezat pe banca de fier. Cea pe care mama mă roagă în fiecare an s-o vopsesc. Spune că îi aminteste de grădina de la Tuileries.

Fumam o țigară uitându-mă la stele. Nu prea le cunosc. Le caut de câte ori am ocazia.

Din păcate, nu cunosc decât patru.

Încă o chestie din cartea de la Glénans pe care n-am ținut-o minte.

Am văzut-o venind de departe. Îmi răci-
bea. Iar eu îi priveam dinții și forma cer-
teilor.

Așezându-se lângă mine, m-a întrebat:

— Se poate?

N-am răspuns nimic pentru că simțeam din nou acea răscolire puternică.

— E adevărat că nu-ți mai aduci aminte de mine?

— Nu.

— Deci îți amintești?

— Da.

— Ce anume?

— Îmi amintesc că aveai zece ani și măsurai 1,29, că aveai 26 de kilograme și avusesseși orelon cu un an în urmă, îmi amintesc de vizita medicală. Îmi amintesc că locuiai la Choisy-le-Roi și că pe vremea aceea m-ar fi costat 42 de franci să vin cu trenul să te văd. Îmi amintesc că pe mama ta o cheamă Catherine și pe tatăl tău, Jacques. Îmi amintesc că aveai o țestoasă de apă pe care o cheama Candy și că prietena ta cea mai bună avea un porcușor de Guinnessa pe care îl cheama Anthony. Îmi aduc aminte că aveai un costum de baie verde cu stelute albe și că mama ta îți făcuse un halat cu numele tău brodat pe dedesubt. Și-mi mai aduc aminte că într-o dimineață ai plâna pentru că nu primiseși și tu scrisori. Și că în seara petrecerii îți lipiseși paleta pe obraji și că tu și Rebecca ați dat un adevărat spectacol pe muzica din *Grease*...

— Maaaamăăă, nu-mi vine să cred ce memorie ai!!!

Când râde e și mai frumoasă. Se lasă pe spate. Își trece palmele peste brațe ca să și le încălzească.

— Poftim, îi span, scoțându-mă puloverul meu gros.

— Mulțumesc... dar tu? N-o să-ți fie frig?

— Nu, nu-ți face grijă.

Mă privește cumva altfel. Orice fată ar fi înțeles ce a înțeles și ea în momentul acela.

— Și ce altceva îți mai amintești?

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus într-o seară, în fața hangarului Optâmaștilor, că ai impresia că frate-meu e un îngâmfat.

— Da, chiar așa a fost, iar tu ai zis că nu-i adevărat.

— Pentru că așa și e. Marc face o mulțime de lucruri cu ușurință, dar nu se dă mare cu asta. Pur și simplu le face.

— Intotdeauna i-ai luat apărarea.

— Păi, doar e frate-meu. Și apoi se pare că nici tu nu i mai găsești acum chiar atât de multe defecte, nu-i așa?

S-a ridicat și m-a întrebat dacă poate să păstreze puloverul.

L-am zâmbit și eu. În ciuda mocirlei și a mizeriei în care mă abăteam, mă simțeam mai fericit ca niciodată.

Mama s-a apropiat de mine când încă mai zâmbeam de unul singur ca un mare nătărău. Mi-a spus că se duce să doarmă la bunica-mea, că fetele trebuiau să doarmă la unu, iar băieții la doi...

— Of, mamă, nu mai suntem puști, mai lasă-ne...

— Și să nu uiti să verifici dacă sunt câinii înăuntru înainte să încui și să...

— Mamă, știi ce...

— Ba da-mi voie să-mi fac griji, ai băut ca spartii, iar tu ești dus cu totul...

— Știi, în cazul ăsta nu se spune dus, se spune „plecat”. Înțelegeți, sunt plecat...

S-a îndepărtat ridicând din umeri.

— Măcar pune-ți ceva pe tine, o să mori de frig.

Au fumat încă trei țigări, mai mult ca să-mi las ceva timp de gândire, după care m-am dus să-l caut pe Marc.

— Ei...

— Ce e?

— Marie...

— Ce-i cu ea?

— Lasă-mi-o mie.

— Nu.

— Ți sparg fața.

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă ai băut prea mult și pentru că luni am nevoie la serviciu de nutrițarea mea de inger.

— Pentru ce?

— Am de prezentat o lucrare despre incidența fluidelor într-un perimetru dat.

— A, da?

— Păi da.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce.

— Dar Marie?

— Marie? E a mea.

— Nu fi prea sigur de asta.

— Ce vrei să spui?

— Păi... e ca un fel de al șaselea simț al artileristului.

— Simț pe naiba.

— Știi, sunt terminat, nu reușesc să fac nimic. Asta e, sunt un dobitoc, ce să mai... Așa că găsește și tu o soluție, măcar pentru seara asta, O.K.?

— O să mă gândesc...

— Dar grăbește-te puțin, mai încolo o să fiu prea terminat.

— La fotbal...

— Poftim?

— O s-o jucăm la fotbal de masă.

— Nu prea e frumos.

— Dar asta o să rămână între noi, domnule gentleman-de-doi-bani-care-încearcă-să-ogăte-tipele-altora.

— Bine. Când?

— Chiar acum. La subsoal.

— Acum?